

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ  
Ν. ΚΟΝΤΑΞΑΚΗΣ

# ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

811  
ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Καλάμιδος 8.

ΕΤΟΣ Β'.

Ἀθῆναι, τῆ 1 Σεπτεμβρίου 1899.

ΑΡΙΘ. 15.



Ἀπὸ πάνω σὲ πηγάδι μιὰ Νεράιδα ἔχτειζόταν  
κ' ἔβλεπε τὴν ὀμορφιά της στὸ νερὸ π' ἀντικρίζοταν.  
Μὰ ἔφυγε ἀπ' τὰ δάχτυλά της κ' ἔπεσε μέσ' τὸ πηγάδι.  
Τὸ χρυσὸ της δαχτυλίδι, πούχε ἀτίμητο πετράδι.

Ἀπ' τὴν ὀμορφιά της κάποιο παλληκᾶρι λιγωμένο,  
γιὰ νὰ τῷ βρῃ εὐθὺς βουτάει στὸ νερὸ τὸ στοιχειωμένο.  
Ὡ! ποιά δύναμι! τὸ βρῖσκει, τὸ φορεῖ στὸ δάχτυλό του.  
Μὰ, σὲ λίγο, ἀνθοστολίζει καὶ ἡ Νεράιδα τὸ νεκρὸ του!

**Χρ. Βασιλόπουλος**



ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Προκειμένου περί τέχνης και της νεωτέρας ήμων φιλολογίας, ο ποιητής κ. Έφταλιώτης εις το «Άστυ», εκάκισε τούς νέους μας ποιητάς διά την προσκόλλησιν των εις τόν Ίφερογεγματισμόν, κατά την φράσιν του, παραστήσας αυτούς, ως θύματα κ' ήθέλησε ν' αποδείξη ότι ή αλήθης τέχνη πρέπει να έχη εθνικόν χρωματισμόν, κάποιον γνώρισμα της φυλής του ποιητού, χωρίς όμως να διανοήθη ότι δεν πρέπει να παρακολουθώμεν και την εκτός της Ελλάδος φιλολογικόν κίνησιν, την τέχνην την παγκόσμιον, αλλά μόνον διά των όφθαλμών τρόπον τινα, ουγι και να την μιμώμεθα.

Τό άρθρον του κ. Έφταλιώτη είναι άρθρον φιλοπάτριδος ποιητού, μικρόν της Ελλάδος εύρισκομένου και νοσταλγούντος. Η γνώμη του είναι σεβαστή.

Άν ο κ. Έφταλιώτης έφκίνητο όλίγον τι συγκριτατικώς και έκφραστικώτερος, θα ήτο ως να ήκούομεν τόν Ανδρέα Σενιέ, τόν ποιητήν τόν συμβουλεύσαντα τούς νέους γάλλους συναδέλφους του περί της μιμήσεως της άρχαίας Έλληνικής τέχνης, ότι δεν πρέπει να μελετώσι και άντιγράψωσιν αυτήν σχολαστικώς, αλλά να θεωρώσιν αυτήν ως θεϊόν πρότυπον, να έμφορώνται τα κάλλη της βόσκοντες τα βλέμματα των άνέτως εις αυτήν, όπως έκαμον αι άρχαία Σπαρτιάτιδες προσηλούσαι τα βλέμματα των επί εικώνων ώραίων του Ζεύξιδος και του Απολλωνος, του άκχου και των Διοσκούφων, άνηρητημένων επί των όγθων του Εύρώτα, ίνα τό σπέρμα των λαγώνων αυτών τραφή και μορφωθή εις καρπόν περικαλλή.

Η άπάντησις του κ. Παλαμά εις την ιδίαν έφημερίδα υπήρξε μακρά και καυστική. Είναι αλήθεια πως είναι γραμμένη με φιλοσοφικόν πνεύμα, εις τό όποιον όμως υποκρύπτεται κάποια άρεσις.

Ο κ. Παλαμάς αναγνωρίζει την έπιτροήν των τόπων, των χρόνων, των έποχών, κάτι ιδιαίτερον γνώρισμα εις τόν καλλιτέχνην και λέγει σωστά ότι ο ποιητής δεν έχει ούτε προϋπολογισμούς ούτε προγράμματα, άλλ' άνήκει εις την τέχνην την παγκόσμιον, την αιωνίαν. Άλλ' ενώ λέγει όλα ταύτα επιτίθεται άμέσως πάρα κάτω σφοδρώς κατά της ήθογραφίας, της πατριδογραφίας και ο άναγκώστης σταματά τρίβων τούς όφθαλμούς του.

Νομίζομεν δεν έχει δικαίωμα ουδεις κριτικός να μιμνήσκη κάθε άντικείμενον της τέχνης ούτε να όρίση δύναται τό μοντέλον εις τόν καλλιτέχνην. Τό μάθημα από τόν Ούγκω, και ο κ. Παλαμάς δεν έλειψε να τό κηρύξη. Λοιπόν τί συμβαίνει; Η τέχνη είναι θρησκεία την όποιαν διέπει εν πνεύμα, άλλ' εις την όποιαν άπαντώνται επίσης δόγματα ή αίρέσεις. Ο κ. Παλαμάς δογματίζει και τουτο εξηγεί την έπίθεσιν του κατά της ήθογραφίας και της πατριδογραφίας και δικαιολογείται κατηγορών τούς εναντίον φρονούντας και έγκωμιάζων εξ αντιθέτου τούς όμοφρονούντας προς αυτόν.

Ός προς τουτο είναι έλεύθερος, ήμεις όμως θέλομεν να διαψεύσωμεν την άρχήν του ταύτην διά των ιδίων αυτού στίχων.

Σ' άγαπώ σέ λεβέντικο  
Τραγοῦδι της Ήπειρου.

Νερόν ήθελα νάπινω  
στης Άρνας τα λαγκάδια.

\* V Ugo Les Orientales εις τόν πρόλογον

Άς παραθέσωμεν δύο ολοκληρα ποιηματάκια τά όποια τιμώσι τόν ποιητήν.

Καβάλλα πάει ο Χίροντας  
Τό Διγενή στον Άδη,  
Κι' άλλους μαζί... Κλαίει, δέρνεται  
Τ' ανθρώπινο κοπάδι.

Και τούς κρατεί στου άλόγου του  
Δεμένους τα καπούλια,  
Της λεβεντιάς τόν άνεμο,  
Της όμορφιάς την πουλία.

Και σά να μήν τόν πάτησε  
Του Χίρου τό ποδάρι,  
'Ο Άκρίτας μόνο άτάραχα  
Κυττάει τόν καβάλλη!

'Ο Άκρίτας είμαι, Χίροντα,  
Δεν περνώ με τα χρόνια.  
Μ' άγγιζες και δε μ' ένιωσες  
Στα μαρμαρένια άλώνια;

Είμ' εγώ ή ακατάλυτη  
Ψυχή των Σαλαμίνων.  
Στήν Έφτάλοφην έφερα  
Τό σπαθί των Έλλήνων.

Δε χάνομαι στα Τάρταρα,  
Μονάχα ξεπασταίνω.  
Στη ζωή ξαναφαίνομαι  
Και λαούς ανασταίνω!

Άλλ' επί τέλους τί άλλο είναι τόσα και τόσα άριστουργήματα της τέχνης επί κεφαλής των όποιων δύναται να τίθη ή Όδυσσεια του Όμηρου παρά ήθογραφία πλήρεις περιπετειών και μύθων;

Νομίζομεν ότι ο κ. Έφταλιώτης έγραψεν όσα έγραψεν άκόμα εκ φόβου μήπως ή τάσις προς μίμησιν του Ίφερογεγματισμού έκπέσει εις πίθηκισμόν, εις παραχάραξιν και έφαρμοσθοῦν εις τόν δουλικόν εργατήν αυτής οι στίχοι του Φάουστ.

Σύ, κάθου και συγκόλλη και μαγείρευε  
τραπέζης\* άλλοστίας περισσύματα  
και φύσα εις ότου λάμπει πενήχρα  
εξέλθει εκ της τέφρας ήν έσώρρευσας,  
θα σε θαυμάσουν παίδες τε και πίθηκοι  
αν τουτο είν' επιθυμία σου,  
αλλά ποτε καρδίαν δεν θα συγκινήσῃ  
αν δεν όμιλήσῃ εκ της καρδιάς σου!

Ο Γκαίτε διά τόν όποιον ο κ. Παλαμάς λέγει ότι εκπροσωπει την καθολικότητα του νεωτέρου πνεύματος, εις εν ύπόμνημά του αναφερόμενον εις τόν Βέρθερον, μόλονότι θεωρεί τόν Σεξπέρην πατέρα και διδάσκαλόν του, μέμφεται ουχ ήττον την έπιτροήν της μελαγχολικής ποιήσεως των Άγγλων και λέγει περί αυτής κάπου.

«Ίδού πως και εις στιγμάς μάλιστα παντελοῦς γαλήνης, μέγας λαός άγγλιούς πλήρης και δραστηριότητος φαινεται εις τόν παρατηρητήν μωρός και παράφορος.»

«Εις τας χιμαίρας ταύτας, τας άλλοκότους ταύτας όρεξεις και σπουδάς, άκουσίως παρεδίδοτο ή Γερμανική νεολαία, πάθη άτυχή ακολουθούσα. Ουδεις υπήρχε να την έμψυχώση υπέρ της προόδου του κόσμου τουτου και προσδοκίαν μόνην ειχε να σύρηται άγνωστος εις κοινού βίου τας άνίας...»

Ο Γκαίτε έμεγαλοφώνησε τέλος «Πληρώσατε την διάνοιαν και την καρδίαν ύμών σση και αν είναι εύρεσιαι ιδεών κ' αισθημάτων της συγχρόνου έποχής και θέλετε δρέψει τούς καρπούς της εργασίας ύμών.»

Τούτο παρέλαβε και ο τεχνοκρίτης Taine και θέτει εν συμπεράσματι πραγματευόμενος περί τέχνης.

Δεν έκαμαν βλέπετε διακρίσεις κ' εξαίρέσεις. Τούτο πρέπει να έχη υπ' όφιν του κάθε ποιητής αισθανόμενος τό δαιμόνιον έντός του και άς λείψη κάθε άλλο δόγμα, κάθε ζυγός, κάθε φαρισαισμός.

Χρϊ τος Βαθλέντης

τόν άνέγγιχτο άνθος, την άμιαντη χλόη,  
πού άκούει του άνθονιού τούς σκοπούς μαγεμένη,  
μα άπ' τόν πέρα κρημό, εν να λήη μοιρολόι,  
ς τό άνθόνι άπαντα κουκουβάγια ώργισμένη:  
— Άλληλούια!

Σ' τόν γαλάζιο ουρανό τό φεγγάρι άρμενίζει  
και Νεράιδα λευκή μου μιλει και δακρύζει.  
Την άχνάτη όμορφιά με δαφνοφύλλα ραίνω  
και με άγάπης ψαλμούς μυστικούς την ευφραίνω.  
Ξάφνου βλέπω άψηλά, τό φεγγάρι χλωμιάζει  
και ή παρθένα ψυχή ξεφυγάει και μου κράζει:  
— Άλληλούια

Χέρι μάγου βαρύ μέσ' ες τόν Τάρταρο άπλώνω  
και τιτάνα νεκρό τόλμηρός ξερριζώνω.  
Θουιάζω τό πέν, τόν νεκρό άναστήνω  
και ήφίστειο τρανό μέσ' ες τα σπλάγγνα του χύνω,  
μα ή πρώτη πνοή, πού άπ' τ'ά στήθη του έχύθη,  
ς την παράφορη όρμη της καρδιάς μου άπεκρίθη:  
— Άλληλούια!

Τρόπαια νίκης κρατώ είναι σκλάβος μου ο πόνος,  
και μπροστά ες τόν βωμό του ίερού Παρθενώνος  
άθανάτων τιμή, διθυράμβους προσμένω  
και του Όλύμπου φωνή από πνεύμα έμπνευσμένο.  
Μά, ώ λύπη! Κ' έδώ και ες αυτήν μου τή νίκη,  
άπ' τόν άδη βοά τό μηδέν και ή φοίκη:  
— Άλληλούια



Άπό τες «Πικροδάφνες»

ΑΛΛΗΛΟΥΙΑ

Σ' της νυχτιάς την καρδιά, την στιγμή πού ζυπνούνε  
κολασμένοι νεκροί, προσευχή για να ειπούνε,  
ξεφουτρώνει δειλά κ' ένα νερόσπαρτο κρήνο, —  
και με άγκάλη άνοιχτή, με του πόθου τόν θρήνο  
της ζωής ποταμό από εϋσπλαγγνα στήθη  
λαχταρώντας ζητώ, μα ή νυχτιά μου άπεκρίθη:  
— Άλληλούια!

Την αύγή ες τό άπαλό των όνειρων κρεβάτι  
με πλημύρα χαράς και αγάπης ες τό μάτι  
ο Θεός μου, πού φως μου έχει δώσει άπ' τό φως του,  
ες τό πλευρό μου σκυφτός παραστέκει! ο παλμός του  
ναναρίζει άλαφρά την ώραία ψυχή μου,  
μα θλιμμένη άπαντα ή σιωπή της έρήμου:  
— Άλληλούια!

Θεοπλάνα ήδονή, πού έχει κάλλη αιθέρια,  
μου γοητεύει τόν νοῦ και με λούζει με άστέρια  
και σε βράχου άψηλαῦ την κορφή θρονιασμένος  
άπ' του πόντου θωρό την παχνάτη άγκάλη  
να προβάλη ο λαμπρός βασιλειάς φλογισμένος,  
μα τό κύμα βογκάει ξαφνικά και μου ψάλλει, :  
— Άλληλούια!

Παραδείσους περνώ νυσταγμένος διαβάτης  
και άγρηκώ να φιλή σιγαλός νυχτομπάτης

Καβαλάρης θεός από διάφανα νεφρ  
του άπείρου ζυπνάει την ψυχή και μου γνέφει  
να μου δώση άσπασμό και της δόξας στεφάνι  
και ζητώ με φτερά να τόν φθάσω του Ίκάρου,  
μα βουβό με κυλάει μέσ' ες τό χάος ή πλάνη  
κ' ενώ πέφτω, άγρηκώ τό τραγοῦδι του Χάρου:  
— Άλληλούια!

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΠΑΛΗ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΚΑΙ ΑΕΤΟΥ

ΕΝΑΣ ρωμαλέος Άμερικανός γεωργός και ή σύζυγός του μόλις και μετά θίας κατώρθωσαν να γλυτώσωσαν από τα νύχια ενός μεγάλου αετού πρό τινων έβδομάδων.

Η κυρία Λίγκολιν Ρόζερς, σύζυγος ενός γεωργού έχοντος τό κτήμα του παρά την Νεάπολιν της πολιτείας της Νέας Υόρκης, έμαγεύρευεν εις την κουζίαν της, όταν ήκουσε μεγάλην φασαρίαν εις τό κοτέτσι. Έσπευσε να ιδη τι συνέβαινε και ιδού! ένας μεγάλος αετός επιτίθεται εναντίον της.

Ο άνδρας της την στιγμήν εκείνην έθερίζε θρώμην πίσω από τόν σιτοβολώνα του ήκουσε τας σπαρακτικές φωνάς της και άμέσως πηδξ από τόν φράκτην και βλέπει την γυναίκα του ή όποία επάλαιεν άπεγνω-



τάς διαφόρους καλλιεργείας απόφοιτοι τῶν γεωργικῶν μας σχολῶν.

Δυστυχῶς οὗτοι ἀλλοίως παρεστάθησαν εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν κοινωνίαν ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ γεωπόνων, ἐνεκα λόγων ἰδιοτελείας.

Εἶθε ταχέως ν' ἀποκαλυφθῇ ἡ ἀλήθεια, νὰ γίνωσι διευθυνταὶ γεωργικῶν σταθμῶν ἀπόφοιτοι, καὶ τοῦτο δύναται νὰ συντελεσθῇ διαιρουμένων τῶν γεωργικῶν σταθμῶν εἰς τάξεις, ἵνα ἀποκτήσωμεν πραγματικῶς ωφελίμους γ. σταθμούς.

Τελευτόντες προτρέπομεν τοὺς Κρήτας, χάριν τοῦ συμφέροντός των, ἀποφοίτους νὰ διορίσωσιν ὡς διευθυντάς γ. σταθμῶν ἀντακροῖοντες αὐτοὺς ἀνχλόγως τῶν ὑπηρεσιῶν των.

Προτρέπομεν αὐτοὺς εἰς τοῦτο, διότι φρονοῦμεν, ὅτι ἔχουσιν ἀνάγκη δημοδιδασκάλων, οὕτως εἰπεῖν γεωπόνων καὶ οὐχὶ καθηγητῶν, ὧν ἡ στιγμή τῆς χρησιμοποίησεως αὐτῶν δὲν εἶναι ἡ παρούσα. Ἐρωτῶ ἂν πατήρ τις προσελάμβανε καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου, ὅπως διδάξῃ τὸν μικρὸν υἱὸν του τὸ ἀλφάβητον, δὲν θὰ ἔπραττε ἀνοησίαν; Δύναται ὁ καθηγητὴς νὰ ἔχῃ τὴν εἰδικότητα καὶ τὴν ὑπομονὴν τοῦ δημοδιδασκάλου;

Παρόμοιόν τι συμβαίνει εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν γεωπόνους, οἵτινες ὑποδεικνύουσιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν θεωρίας, ὧν ἡ ἐφαρμογὴ ἀπαιτεῖ πολλῶν ἀκόμη ἐτῶν ἐθνικοῦ βίου εἰρήνης καὶ προόδου. Κάμνουν δὴλα δῆ, ὅτι: θὰ ἔκαμνέ τις, ἐὰν διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ διὰ δάδων φωτισμοῦ χωρίου τινός προέτεινε τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς!

**Ἀλέξ. Γεωργακόπουλος.**

Εἰδικὸς Ἐλαιουργὸς τῆς Γεωργ. Σχολῆς τοῦ Portici

## ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Πρὸ ἐνός περίπτου ἔτους δύο μικροσκοπικοὶ Ἀμερικανοὶ μαθηταὶ ἀπὸ τὴν πόλιν Κιγκινάτην τῆς πολιτείας Ὀχιο, ὁ Οὐίλλιαμ Ράγκι Γουὶδ καὶ ὁ Χάρρης Πράις, συνέλαβον τὸ πατριωτικὸν αὐτὸ σχέδιον. Ἐστειλαν λοιπὸν ἐγκυκλίους εἰς τοὺς ὀμηλικούς των καθ' ἅπασαν τὴν Ἀμερικανικὴν Συμπολιτείαν καὶ ἤρχισαν νὰ μαζεύουσιν ἐράνους. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τοὺς ἐράνους αὐτοὺς ἔλαβον μέρος καὶ ἄλλοι πλὴν τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων, ὁ εἰσπραχθὲν ποσὸν εἶνε τόσον μεγάλο καὶ καθημερινῶς αὐξάνει τόσον πολὺ, ὥστε καθηρτίσθησαν ἤδη τὰ σχέδια ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ὁποίων θὰ ναυπηγηθῇ τὸ θωρηκτόν.

«Τὸ Ἀμερικανόπουλο» θὰ στοιχίσῃ ἐπὶ ἑκατομμύρια δολλαρίων. Θὰ εἶνε πρῶτης τάξεως πολεμικὸν πλεῖον μὲ ἐκτόπισμα 13000 τόννων καὶ μὲ ταχύτητα 17 τοῦλάχιστον μιλίων. Ὁ ὀπλισμὸς του θὰ εἶνε ἰσχυρότατος καὶ ὅλα του τὰ κανόνια θὰ εἶνε τοῦ τελευταίου συστήματος μὲ ἀκαπνον πυρίτιδα.

Εἰς τὸ κύριον πυροβολεῖον θὰ ἔχῃ τέσσαρα κανόνια τῶν 30 ἑκατοστῶν καὶ τέσσαρα τῶν 20. Τα τέσσαρα τῶν 30 θὰ τοποθετηθοῦν ἀνὰ δύο ζευγαρωτὰ εἰς δύο πυργίσκους ἑλλειψοειδεῖς τὸν μὲν πρῶταν, τὸν δὲ πρὸς πρύμναν, ἐνῶ τὰ τῶν 20 θὰ τοποθετηθοῦν εἰς τοὺς πυργίσκους τῶν πλευρῶν ἀνὰ δύο ἐπίσης.

Τὸ δευτερεῖον πυροβολικὸν θ' ἀποτελεῖται ἀπὸ 16 ταχυβόλα τῶν 12 ἑκατοστῶν, ἀπὸ 18 τῶν 12 λιτρῶν, 13 τῶν 6 λιτρῶν καὶ 8 μυδροβόλα τῆς μιᾶς λίτρας.

Ὁ θωρακισμὸς του θὰ εἶνε ἰσχυρότατος. Πλάκες θώρακος 30 ἑκατοστῶν πάχους θὰ προστατεύουν τὴν ἴσασον γραμῆν, ἐνῶ αἱ πλευραὶ τοῦ σκάφους μέχρι τοῦ καταστρώματος θὰ κατασκευασθοῦν ἀπὸ ἔλασμα πάχους 14

ἑκατοστῶν καὶ θωρικτὸν κατάστρωμα πάχους 75 χιλιοστῶν θὰ προστατεύῃ τὰς μηχανάς καὶ τὰς πυριταποθήκας.

Ἐν γένει δὲ ἠλεκτρισμὸς καὶ ὄλαι αἱ νεώταται ἐφευσεις θὰ ἐφαρμοσθοῦν εἰς τὴν ναυπήγησιν τοῦ σκάφους τοῦτου.

Ἐνας Ἀγγλος εὐρισκόμενος πρὸ τινος εἰς τὸ Παρίσι, παρετήρησεν ὅτι τακτικώτατα ὁσάκις ἐπερνοῦσεν ἀπὸ μίαν ὠρισμένην γέφυραν τοῦ Σηκουάνη, ἕνα σκύλι ἐτρεχε ἐπάνω στὰ παπούτσια του καὶ τοῦ τὰ ἐλέρωσε. Κατὰ σύμπτωσιν εὐρίσκειτο εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τῆς γέφυρας ἕνας λούστρος καὶ ὁ Ἐγγλέζος ἐσπευδε φυσικῶς νὰ γυαλίσῃ τὰ παπούτσια του.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ πρᾶγμα αὐτὸ συχνώτατα ἐπανελήθη, ἐκινήθη ἡ περιέργεια τοῦ Ἀγγλου, ὁ ὁποῖος ἐστάθη νὰ ἰδῇ τὰ διαβήματα τοῦ σκύλου. Καὶ εἶδε πραγματικῶς ὅτι ὁ σκύλος ἀφοῦ ἐκυλίετο εἰς τὴν ἄμμοιν, ἐπλησιάζε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους, ἰδίως τοὺς φοροῦντας φρεσκοθερνωκωμένα παπούτσια.

Ἐξήτασε λοιπὸν ὁ Ἐγγλέζος τὸν λούστρον, ὅστις ἐπὶ τέλος ὠμολόγησεν ὅτι ὁ σκύλος ἦτο ἰδικὸς του καὶ ὅτι αὐτὸς τὸν εἶχε διδάξει νὰ κἀνη ἐκεῖνο τὸ τέχνασμα.

Ὁ Ἀγγλος ἐπρόσφερε τότε ἀρκετὰ στρογγύλα ποσὸν καὶ ἠγόρασε τὸν σκύλον. Τὸν ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὸν εἶχε πάντοτε δευμένον ἀρκετὰς ἡμέρας. Ἀλλὰ μόλις τὸν ἔλυσε, ὁ σκύλος ἐγένειεν ἀφαντος καὶ ἐπιστρέψας — ἀγνωστον πῶς — εἰς τὸ Παρίσι εὐρήκε τὸν πρῶτον κύριόν του καὶ ἤρχισε πάλιν τὴν παλαιάν του ἐχθρὴν, νὰ λερώνη δηλαδὴ τὰ παπούτσια τοῦ κόσμου.

Ἐνα βάζο κωμωμένο ἀπὸ ἕνα καὶ μόνον παμμέγιστον συράχδον φυλλάσσεται εἰς τὸν καθολικὸν ναὸν τῆς Γενούης τῆς Ἰταλίας ἀπὸ ἐξακοσίων ἤδη ἐτῶν. Τὸ συράχδιον αὐτὸ βάζο ἔχει διάμετρον 31 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ ὕψος 14. Τὸ φυλάσσου δὲ ἀσφαλτέστατα, διὰ νὰ μὴν τύχῃ καὶ τὸ κλέψουν. Τὸ κιβώτιον εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε κλεισμένον ἔχει πολλὰ κλειδιά, τὰ ὁποῖα εἶνε μοιρασμένα εἰς διάφορα ἐπίσημα πρόσωπα. Σπανίως ἀνοίγεται, τὸ κιβώτιον καὶ ὅταν ἀνοίγεται, δὲν πολυπλησιάζουν οἱ ἀνοίγοντες, διότι ὑπάρχει ἀπόρρητος τῆς Γερουσίας τῶν Γενουσησίων χρονολογούμενη ἀπὸ τὰ 1476, ἡ ὁποῖα ἀπαγορεύει εἰς οἰονδήποτε νὰ ἐγγίξῃ τὸ βάζο.

Ἐνας ἀρχαιολόγος μάλιστα ἐβράβην ὀλόκληρον βιβλίον διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ πολυτίμητον αὐτὸ σκεῦος εἶνε ἀπὸ τὰ δῶρα τοῦ ἐκνυμν ἢ βασιλίσσα τῆς Σαββᾶ πρὸς τὸν Σολομῶντα.

«Μὴς τηλεγραφῶν ἀπὸ Ἰδανούπολιν ὅτι ὁ Μουρῆς Χηῖζες, ἡλικίας 106 ἐτῶν ἔδειξε τὸν υἱὸν του Χιράμ ἡλικίας 70 ἐτῶν ὁ ὁποῖος ἐπιστρέψας μεθυσιμένος στὸ σπίτι του ὤρρισε τὴν γυναῖκά του. Τόσον ἐθύμωσεν ὁ ἐκκταντούτης πατέρας διὰ τὴν κακὴν διωροφήν τοῦ υἱοῦ του, ὥστε ἐσήκωσε τὸ μπαστῶνι του καὶ τὸν ἔδειξε ὅπως τοῦ ἔπρεπε!».

### Ἀ λ λ η λ γ μ α φ ί α

Tourno Magourelí. Γερσ. Λιβᾶδ. Ἐκ τυπογρ λάθους. Ἐντός ὀλίγου θὰ τὰ ἔχετε.—Varna Γ. Δρίτσ. Ἀποστέλλονται.—Λίρισαν. Ἀθ. Μιχαηλίδη Φύλλα ἀποστέλλονται τακτικώτατα. Πῶς συμβαίνει νὰ μὴ τὰ λαμβάνετε σεῖς; Ποῖα φύλλα σας λείπουν νὰ σᾶς τ' ἀποστείλωμεν ἀμέσως.—Τύρναβ. Ἡρ. Σταμούλ. Θὰ σᾶς τὰ ἀποστείλωμεν. Συνέβη κατὰ λάθος.